

УДК 929.52 П.Конашевич Сагайдачний

Ігор СМУТОК
(Дрогобич)

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОХОДЖЕННЯ ПЕТРА КОНАШЕВИЧА САГАЙДАЧНОГО

Обставини місця й часу народження Петра Конашевича Сагайдачного, а також його соціальне походження та родові коріння час від часу стає предметом наукових студій котрогось із вітчизняних істориків. Як результат – на сьогодні відповідні публікації, які певною мірою торкаються вказаної проблематики, складають більше десятка позицій, серед яких як окремі статті, так і ґрунтовні монографії¹. Таке дослідницьке зацікавлення зумовлене насамперед джерельною базою, яка слугує вченим для з'ясування цього питання. З одного боку, наявність історичних джерел походження гетьмана та його соціальний статус, а з іншого – неоднозначність та розпливчатість уміщених в них відомостей створювали підґрунтя для висунення та обґрунтування різних гіпотез. Однак на сьогодні жодна з них не здатна вичерпно прояснити це питання.

З-поміж гіпотез та припущень основною на сьогодні залишається наступна: Петро Конашевич Сагайдачний був шляхтичем із Самбора (або з околиць Самбора); прізвище “Сагайдачний” він отримав на Січі; натомість “Конашевич” – патронімічне прізвище, утворене від імені його батька (або котрогось із його прямих предків). Вона опирається на два основні документальні свідчення: вірші Касіяна Саковича, написані на похорон гетьмана, де між іншим говориться: “... А первой о його вам скажем уроженню, / По том в літах молодих о його цвіченню. / Уродився он в краях подгорських премиських...”², та хроніку Єрлича, в якій мовиться наступне: “Piotr Konaszewicz Sahajdaczny ... ktory niebyl prostego urodzenia ale szlachcic od Sambru...”³ Вперше ця версія була артикульована Максимовичем ще в середині XIX ст., й у різних варіаціях її намагалися обґрунтувати Б. Барвінський, П. В. Сас⁴.

Найбільшого поступу у висвітленні питання щодо походження Сагайдачного зробив Б. Барвінський. У 1930 р. історик видав працю під назвою “Конашевичі в Перемишльській землі в XV і XVI ст.: генеалогічно-історична монографія”⁵. На жаль, поява монографії припала на вкрай несприятливі часи для української історичної науки. Як у Радянській Україні, так і в Галичині в складі Другої Речі Посполитої склалися далеко не найкращі умови для її розвитку. Вона набувала відвертого політично-ідеологічного забарвлення, й дослідження, котрі суперечили офіційній парадигмі, залишалися на маргінесі наукового життя. Робота Барвінського так і не здобула належного резонансу, і її поява не спонукала до подальших обговорень та досліджень. На сьогодні книга “Попелі Конашевичі...” продовжує займати особне місце серед решти досліджень тієї ж тематики.

Барвінський не обмежився констатацією вже відомих фактів про приналежність гетьмана до шляхти з Підкарпатського краю, а спробував з'ясувати, до котрого з місцевих родів він міг належати. Вибудовуючи свою гіпотезу, він керувався наступними міркуваннями: як добрий фахівець з історії Галичини, він знав, що серед місцевої дрібної шляхти, особливо, в передгір'ї Карпат на теренах колишньої Галицької і Перемишльської земель, досить поширеним явищем було побутування поряд з родовим прізвищем додатково кількох прізвищ (пол. “przydomeki”) для окремих відгалужень у середині роду. Саме це, на його думку, і є ключем для розв'язання питання про родові коріння гетьмана. Барвінський стверджував, що прізвище “Сагайдачний” гетьман отримав вже на Січі, “Конашевич” – це власне шляхетське прізвище, натомість прізвищем він не послуговувався. Пошуки Конашевичів серед шляхти Самбірщини та суміжних територій виявилися не марними. Зокрема, Барвінський віднайшов у документах перемишльського гроду та земського суду XVI ст. Попелів Конашевичів та Устрицьких Конашевичів. У своїй монографії дослідник докладно виклав історію зазначених відгалужень в контексті історії обох родів, відповідно, Попелів та Устрицьких, та дійшов висновку, що гетьман, скоріш за все, належав до Попелів. Окремо в книзі розглянуто питання про родовий герб Попелів та герб Сагайдачного, та здійснена спроба пояснити їхню невідповідність.

Барвінський не віднайшов документальних згадок про Петра Сагайдачного в перемишльських гродських і земських актах і його гіпотеза про родинний зв'язок гетьмана з Попелями Конашевичами так і залишається лише припущенням, але безперечною заслугою вченого є те, що він вірно окреслив вектор наукових студій для з'ясування походження Петра Сагайдачного. Загалом не заперечуючи слушність такого підходу, слід вказати, що Б. Барвінський припустився однієї суттєвої помилки методологічного характеру. Справа в тому, що він екстраполював ситуацію з використанням шляхетських прізвищ і прізвиськ у XIX ст. на період давньопольський.

З часу появи перших прізвиськ й до кінця XVIII ст. вони використовувалися, в першу чергу, для ідентифікації особи, оскільки, власне, прізвища частково втратили цю функцію. Виникнення і тривалість їх використання в значній мірі визначалися місцем особи в сім'ї та роді та системою родинних зв'язків, котрі постійно змінювалися (наприклад, будучи внуком та сином, з часом особа ставала батьком і дідом, будучи племінником, ставала дядьком, з'являлися братерські зв'язки різних ступенів і т.д.), а також демографічним розвитком роду та іншими чинниками. Все це зумовлювало мінливість процесу створення і побутування прізвиськ, та позбавляло його якихось чітких закономірностей і ознак впорядкованості. Таким чином, прізвисько могло існувати короткий проміжок часу, в межах певного життєвого періоду його носія: в молодому, зрілому або похилому віці. Можливо, навіть в межах кількох років. А могло, одного разу з'явившись, супроводжувати свого власника до смерті. Ба більше – передаватися в спадок й використовуватися кількома поколіннями, перетворившись таким чином з особового на родове. Протягом життя шляхтич міг отримати не одне, а кілька особових прізвиськ, які почергово змінювали одне одного, або існували одночасно, утворюючи комбінації з двох-трьох лексем. Звичним явищем було використання одночасно родового і особового прізвиська, або одночасно двох родових і одного особового, і навпаки, одного родового і двох особових. В однаковій мірі це могли бути як прізвиська патронімічного, так і непатронімічного характеру. Зайве говорити, що жодним нормативним документом їхнє виникнення, існування і зникнення до кінця XVIII ст. не регулювалося⁶.

Із встановленням австрійського панування в Галичині в історії прізвиськ настає якісно новий період. Підтвердження прав для основної маси дрібношляхетських родів колишньої Перемишльської землі наприкінці XVIII – на початку XIX ст. спричинило розмежування прізвиськ на дві групи. Одна частина з них потрапила до “легітимацій” та інших актів про підтвердження шляхетства (в абсолютній більшості випадків, це були давні прізвиська, що виникли ще у XVI – першій половині XVII ст.). З того часу вони незмінно входять до вжитку в офіційній документації й поряд з прізвищем передаються з покоління у покоління. За цією групою у XIX ст. остаточно закріплюється назва “шляхетський придомок” (“*przydomek szlachecki*”). Решта продовжує існувати й активно використовуватися неформально, зберігаючи всі ознаки так званих “вуличних” прізвиськ, якими були всі, без винятку, “придомки” в попередній історичний період, тобто до 1772 р.⁷

Беручись за справу, Б. Барвінський розшукував прізвиська, які б відповідали звичному для його часу розумінню “шляхетського прізвиська”, чи то пак “шляхетського придомку”. Саме тому, дослідник з-поміж усіх наявних в перемишльських актах відомостей про Конашевичів, брав до уваги лише ті, що вказували на родовий характер цього прізвиська, та послідовно заперечував можливість його виникнення від імені батька Петра Сагайдачного. Це безпідставно звузило його вибір до двох родів – Попелів та Устрицьких. На нашу думку, такий підхід є невірним. На увагу заслуговують в однаковій мірі всі випадки використання прізвиська “Конашевич” серед шляхти Перемишльщини у XVI ст., а також імені Конаш (Кунаш, Конон), оскільки його носій міг так само мати нащадків, що звалися Конашевичі.

Генеалогічні студії та попередній аналіз антропоніміки шляхти Самбірського повіту Перемишльської землі дозволяє стверджувати, що окрім Попелів та Устрицьких, принаймні два роди могли мати безпосередній стосунок до Петра Сагайдачного, це – Винницькі і Луцькі, а можливо, й Стрільбицькі.

Перші згадки про Винницьких датуються кінцем XIV ст. Протопластом роду вважається Петро Винницький. У 1377 р. він відпродав млин на ріці Черхава волоському воєводі Джурджу зі Ступниці⁸. Більш-менш регулярні відомості про власників Винник у перемишльських актах з'являються щойно з 1490-х рр. На межі XV–XVI ст. їхня кількість становила зо два десятки сімей⁹. Упродовж XVI – на

початку XVII ст. вона продовжувала стрімко зростати й Винницькі залишалися однією з найбільш чисельних руських шляхетських родів Перемишльської землі, а можливо, й Руського воєводства. Так, лише за 1590-і рр. нами виявлено у перемишльських гродських і земських актах 177 дорослих повнолітніх чоловіків – носіїв цього прізвища¹⁰. Родовим осідком Винницьких було село Винники, розташоване за 13 км на південний схід від Самбора, біля підніжжя Карпат. Зазвичай, місцева руська шляхта володіла двома-трьома поселеннями. Натомість Винницькі, як і Кульчицькі, Бачинські, Созанські, Шептицькі, Ритаровські, Рогозинські, історія яких сягає давньоруських часів, володіли лише одним селом, а точніше, більшою його частиною. Інша частина – 2 лани – перебували в королівській власності та входили до складу Самбірського староства¹¹. Поза тим Винницькі утримували вйтівство у сусідньому королівському селі Лукавиця, де на трьох ланах господарювали нащадки Рада з Винників, осадника та першого вйта цього села¹². У першій половині XVI ст. рід розпався на 4 відгалуження, пізніше відомі як Радевичі, Клішовичі (Клізовичі), Лучники та Міхновичі¹³.

Ім'я Кунаша зустрічається серед Винницьких Лучників у середині XVI ст. Перша згадка про його носія датується 1544 р. Цього року Юсько з Бісковичів, підданий Яна Волосецького, позивав до перемишльського земського суду Кунаша Винницького у справі побиття та завдання кривавої рани позивачу¹⁴. З кількох пізніших повідомлень 1550–1570-х рр. дізнаємося, що Кунаш мав братів Кузьму, Івана, Тимка та сестру Оришку, заміжню за Костем Попелем. Всі четверо братів йменуються Ольшков'ятами, або Лесьовичами¹⁵. Таким чином, їхній невідомий за документами XVI ст. батько, ймовірно, звався Леськом (Олеськом). Із актів розмежування Винників у середині 1590-х рр. відомо, що ця родина виводилася від якогось Гліба, ймовірно, того самого, котрий у 1491 р. позичив 8 угорських злотих у Василя, Андрія, Ілька Винницьких та заставив їм за це свою частку у родовому гнізді¹⁶. Кунаш цілком міг бути внуком або правнуком згаданого Гліба.

Відомо напевно, що Кунаш мешкав у родовому маєтку до смерті, оскільки у перемишльських актах він незмінно виступає в оточенні решти власників Винник. Так, у 1552 р. він та інші Винницькі Лучниковичі займалися розмежуванням своїх земельних часток від володінь Клішовичів, Радевичів і Міхновичів¹⁷. В тому ж році він заставив 2 частини ріллі Ваську Винницькому за 6 злотих¹⁸. 1556 р. він та ще троє Винницьких були викликані до суду у справі між Іваном Винницьким Ваньковичем і Марком Винницьким Шкрєбетичем з приводу сплати 8 злотих Ваньковичу. Всі четверо були поручителями Шкрєбетича¹⁹. У 1557 р. Кунаш нібито відступив всю свою земельну власність у Винниках самбірському старості Андрію Дамбковському²⁰. Втім, його нащадки продовжували мешкати в родинному гнізді пізніше, а отже, якась земельна нерухомість залишалася у його розпорядженні. Кунаш, ймовірно, помер на початку 1570-х рр., оскільки з середини 1570-х рр. відомостей про нього немає, перемишльські акти повідомляють виключно про його синів.

Батьківський спадок перейшов до рук Миська та Федора. Федір у 1574 р. відпродав свою частину маєтку Івану, Стецю, Яцьку, Лучці Винницьким Тарасовичам за 400 злотих й залишив Винники²¹. Пізніших відомостей про нього немає. Мисько – єдиний син Кунаша, котрий продовжував мешкати у Винниках. Упродовж 1570–1594 рр. він регулярно, ледве не щорічно, згадується в перемишльських актах у різноманітних майнових та спірних справах серед власників Винників²². У 1597 р. Мисько загинув у сутичці з місцевою шляхтою від руки Стася Винницького Ошустовича²³. Його п'ятеро синів і троє внуків знані на межі XVI–XVII ст. як Кунашовичі або Міськовичі-Мисенковичі²⁴. Після 1620-х рр. у перемишльських актах вони не згадуються.

Луцькі. Цей шляхетський рід, як і Винницькі, проживали у Самбірському повіті. Їхній родинний осідок – село Лука – розташоване за 20 км. у північно-східному напрямку від Самбора, біля Дністра. Перші письмові згадки про власників Луки припадають на середину XV ст.: у 1445 р. Данило і Лука Жидовичі Луцькі супроводжували возного під час полагодження судової справи між Риботицькими, а в 1457 р. вони та ще шістнадцять руських нобілів засвідчили шляхетство Івана Чайковського²⁵. На межі XV–XVI ст. рід представлений кількома відгалуженнями, втім, визначити котре з них виводиться від згаданих Жидовичів, не вдається. Упродовж XVI – на початку XVII ст. Луцькі практично не залишали родинного гнізда, зрідка окремі з них набували час від часу земельну власність у сусідній Білині Великій серед Білинських, поза тим не натрапляємо на них у інших осадах руської шляхти Самбірського, Перемишльського та Дрогобицького повітів²⁶.

Відомий серед Луцьких Кунаш доводився сучасником Кунашу Винницькому, й за віком цілком міг бути батьком Петра Сагайдачного. Вперше у перемишльських актах він з'являється у 1554 р. В цей час він та його брат Охрім провадили в земському суді суперечку із сусідом Яном Волосецьким за віз дров, вирубаних у Майничях (присілку Луки), на які претендували обидві сторони²⁷. Батьком Кунаша був якийсь Федько, через це він та його брати йменуються Федьковичами (Федьков'ята). Всього в сім'ї, окрім Кунаша, було ще четверо дітей – Охрім, Мисько, Василь, Іван. Старші троє після 1565 р. не згадуються. До початку 1580-х рр. Кунаш провадив господарство спільно з братом Іваном, згодом – одноосібно, таким чином, переживши всіх братів. У перемишльських актах відклалося зо два десятки документів 1550–1590-х рр., де так чи інакше присутній Кунаш. За змістом, це різноманітні угоди цивільного характеру, а також судові позови, протестації, маніфестації тощо. Наприклад, на початку 1560-х рр. власники Луки через земський суд відстоювали межі свого маєтку, які відмовлялися визнавати власники сусідньої Волощі. Серед позивачів згадується Кунаш Федьков'ята²⁸. У 1565 р. Кунаш сплатив частину боргу Івану Луцькому, з сум, що у свій час позичив на власні потреби брат Охрім²⁹. Наступного року той самий Охрім, відступив йому та решті братів свою частку у Луці³⁰. У 1577 р. Кунаш разом із братом Іваном та Луцькими Дашковичами позивали до суду Станіслава Гербурта, самбірського старосту, у справі випасу їхніх лук та пасовиськ королівськими підданими³¹. Коли 1583 р. Луцькі перерозподіляли наділи у родинному осідку, серед співвласників знову натрапляємо на його ім'я³².

Помер Кунаш Луцький між 1592 і 1594 рр., залишивши, як повідомляють тогочасні акти, трьох синів – Грицька, Дмитра та Іванка Кунашовичів, та трьох дочок – Марухну, Феську і Анну. Всі шестеро на час смерті батька вже досягнули повноліття, адже сини одразу після 1594 р. самостійно без сторонньої опіки провадили свої справи у перемишльському гроді та земському суді, а дочки вже були віддані заміж за місцевих шляхтичів з Кульчиць, Білини Великої і Винників. Всі троє Кунашовичів неодноразово з'являються на сторінках перемишльських актів кінця XVI – першого десятиліття XVII ст., провадячи, як і батько, звичне життя незаможного руського шляхтича в господарських клопотах та суперечках із сусідами³³. Останні відомості про них датуються початком 1620-х рр. Після 1621 р. жодних згадок про нащадків Кунаша Луцького немає.

На відміну від перших двох шляхетських родів у випадку зі Стрільбицькими маємо один запис з актів перемишльського гроду про якогось Кунаша. Зокрема у 1578 р. Кунаш, син Матвія, власник половини вїтївства у Стрільбичах, відступив свою частину маєтності двоюрідному брату Івану Стрільбицькому³⁴

Примітки:

¹ Див. докладніше: *Сас П. М. Петро Конашевич-Сагайдачний: молоді роки*. – К., 2006. – С. 25–107.

² *Касіян Сакович, Вірші на жалосний погреб зацного рицера Петра Конашевича Сагайдачного ...* // Українська література XVII ст.: Синкрет. писемність. Поезія. Драматургія. Белетристика / Упоряд. приміт. і вступ. стаття *В. І. Кречотня*; Ред. тому *О. В. Мишанич*. – К., 1987. – С. 229.

³ *Latopisiec albo kroniczka Joachima Jerlicza / Z rękopisu wydał K. Wł. Wojcicki*. – Warszawa, 1853. – Т. 1. – С. 5.

⁴ *Максимович М. А. Собрание сочинений*. – К., 1876. – Т. 1. – С. 350–358; *Барвінський Б. Конашевичі в Перемиській землі в 15 і 16 ст.: генеалогічно-історична монографія* // *Записки Наукового товариства ім. Шевченка*. – 1930. – Т. С. – 109 с.; *Сас П. М. Петро Конашевич-Сагайдачний: молоді роки*. – С. 25–107.

⁵ *Барвінський Б. Конашевичі в Перемиській землі...* – 109 с.

⁶ Див. докладніше: *Смуток І. Вступ до генеалогії шляхетських родів Самбірського повіту XVI – початку XVII ст.* – Львів, 2008. – С. 11–32.

⁷ *Смуток І. З історії виникнення прізвиськ шляхетських родів Перемишльської землі у XV–XVIII ст.* // *Записки Наукового товариства ім. Шевченка*. – Львів, 2010. – Т. CCLX: Праці Комісії спеціальних (допоміжних) історичних дисциплін. – Кн. 1. – С. 190–192.

⁸ *Zbiór dokumentów małopolskich / Wyd. S. Kuraś i I. Sułkowska-Kuraś*. – Wrocław, Warszawa, Kraków, 1969. – Cz. IV: Dokumenty z lat 1211–1400. – S. 191–192 (nr. 1037)

⁹ *Wyroszek L. Ród Dragów-Sasów na Węgrzech i Rusi Halickiej* // *Rocznik Polskiego towarzystwa heraldycznego*. – Kraków, 1932. – Т. XI (1931/32). – С. 58.

¹⁰ Центральний державний історичний архів України, м. Львів (далі – ЦДАЛ). – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 60. – С. 682–699; Спр. 307. – С. 1463–1465; Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 49. – С. 348–358, 509, 520, 581, 617, 624, 668, 679, 683–686, 957, 1242, 1347; Спр. 50. – С. 188, 214, 424, 495, 497–500, 603, 646, 678–680, 809, 815, 834–836, 850, 860, 885, 1131, 1326, 1450, 1493; Спр. 51. – С. 109, 124–126, 154–158, 292, 426, 548, 558, 957, 962–967, 1095–1099, 1241, 1418–1421; Спр. 52. – С. 141, 149, 158, 196, 287, 738–740, 792, 859; Спр. 53. – С. 191, 322, 508, 518, 598, 643–647, 661, 668; Спр. 54. – С. 103, 128, 132, 197–202, 229, 348–351, 376–380, 385, 1273; Спр. 55. – С. 21, 30–37, 69–74, 78, 108–110, 463, 658, 688, 757, 812–817; Спр. 56. – С. 143, 219, 233, 236, 541, 604, 627, 863, 873, 982, 1215; Спр. 57. – С. 449, 714, 949, 965, 975, 1060, 1077, 1120, 1124, 1129; Спр. 58. – С. 509; Спр. 59. – С. 125, 323–326, 329, 362, 476, 606, 650, 774, 780–790, 897, 1033, 1060; Спр. 60. – С. 75, 295, 384, 405, 591, 1040, 1060, 1195, 1213, 1375, 1379; Спр. 61. – С. 133, 148, 160, 545, 575, 765, 777, 781; Спр. 62. – С. 21, 48, 205–212, 303, 850–852, 866, 874, 926, 932, 944, 984, 987, 994, 1006, 1023, 1135, 1257; Спр. 63. – С. 55, 268, 310, 316, 318, 392, 494, 624, 631, 640–642, 657, 669, 687–692, 711, 735, 737, 767, 772, 784–785, 906, 1267, 1305, 1331, 1347–1352, 1363, 1448, 1454, 1457–1464, 1623; Спр. 64. – С. 62, 171, 381, 411, 421, 477, 676, 695, 775, 816, 1015, 1028, 1042, 1132, 1139, 1144, 1156, 1180, 1183, 1186, 1202, 1358, 1406, 1501, 1563, 1792; Спр. 65. – С. 162, 327, 390, 408, 464, 489.

¹¹ Описи королівщин в землях Руських XVI віку, видані під редакцією М. Грушевського // Жерела до історії України-Руси. – Львів, 1895. – Т. 1: Люстрації земель Галицької й Перемиської. – С. 240.

¹² *Грушевський М.* Матеріали до історії суспільно-політичних і економічних відносин Західної України. Серія перша (ч. 1–80) (1361–1530) // *Грушевський М. С.* Твори: У 50 т. – Львів, 2005. – Т. 7: Серія “Історичні студії та розвідки (1900–1906)”. – С. 164–165.

¹³ *Смуток І.* Формування еліт та історія шляхетського стану Прикарпаття доби пізнього середньовіччя (XIV–XVIII ст.). – Дрогобич, 2012. – С. 38–39.

¹⁴ ЦДАЛ. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 264. – С. 527.

¹⁵ Там само. – Спр. 281. – С. 867; Спр. 17. – С. 603–604.

¹⁶ Akta Grodzkie i Ziemskie z czasów Rzeczypospolitej z Archiwum t. zw. Bernardyńskiego we Lwowie, wydane staraniem Galicyjskiego Wydziału krajowego. / Wyd. *K. Liske, A. Prochaska, W. Hejnosz.* (далі – AGZ) – Lwów, 1903. – Т. XVIII. – Nr. 2133. ЦДАЛ. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 60. – С. 682–683.

¹⁷ ЦДАЛ. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 25. – С. 1591; Спр. 26. – С. 19–20, 869–946.

¹⁸ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 16. – С. 509.

¹⁹ Там само. – Спр. 265. – С. 1488–1490; Спр. 269. – С. 9; Спр. 276. – С. 650.

²⁰ Там само. – Спр. 17. – С. 603.

²¹ Там само. – Спр. 33. – С. 609–611.

²² Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 291. – С. 524; Спр. 293. – С. 124; Спр. 305. – С. 1466–1467; Спр. 306. – С. 568; Спр. 307. – С. 126; Спр. 310. – С. 1329; Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 27. – С. 96; Спр. 44. – С. 1675; Спр. 61. – С. 160; Спр. 277. – С. 47.

²³ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 313. – С. 1761–1762.

²⁴ Там само. – Спр. 314. – С. 104–106, 423–424; Спр. 327. – С. 865–866.

²⁵ AGZ. – Lwów, 1889. – Т. XIV. – Nr. 1544; Lwów, 1891. – Т. XV. – Nr. 112.

²⁶ *Смуток І.* Формування еліт... – С. 72.

²⁷ ЦДАЛ. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 268. – С. 744.

²⁸ Там само. – Спр. 271. – С. 1310.

²⁹ Там само. – Спр. 24. – С. 148.

³⁰ Там само. – С. 212.

³¹ Там само. – Спр. 277. – С. 708–709.

³² Там само. – Спр. 41. – С. 67–70.

³³ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 315. – С. 1379; Спр. 316. – С. 1155; Спр. 318. – С. 214, 861; Спр. 320. – С. 925; Спр. 324. – С. 162; Спр. 326. – С. 793; Спр. 339. – С. 1259; Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 44. – С. 1972; Спр. 61. – С. 674; Спр. 71. – С. 170–172, 204, 741; Спр. 72. – С. 508.

³⁴ Там само. – Спр. 36. – С. 1135–1138.

* * *

Ігор Смуток (Дрогобич): До питання про походження Петра Конашевича Сагайдачного

У статті розглядається проблема родової приналежності українського гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного. Стверджується, що він міг бути вихідцем не тільки з родини Попелів, а й таких шляхетських родів як Винницькі, Луцькі, Стрільбицькі.

Ключові слова: Конашевич, Сагайдачний, генеалогія, Попелі, Винницький, Луцький, Стрільбицький, Богдан Барвінський, шляхта.

Студії

* * *

Ihor Smutok (Drohobych): For questions about the origin of Petro Konashevych Sahaydachnyi

This paper addresses the problem of ancestry of the Ukrainian hetman Petro Konashevych Sahaydachnyi. It is alleged that he wasn't only a native of the Popels family, but also from such noble families as Vynnytskyi, Lutskyi and Strilbytskyi.

Keywords: Konashevych Sahaydachnyi, genealogy, Popel, Vynnytskyi, Lutskyi, Strilbytskyi, Bohdan Barvinskyi, nobles.